

Útržky z českých dějin připomínají tancem

Recenze

LUKÁŠ DUBSKÝ

Výročí sto let od vzniku Československa si připomněli také ve Východočeském divadle Pardubice, kde nastudovali inscenaci *Tančírna*, která naše dějiny reflektuje nezvyklým způsobem.

V inscenaci, která vznikla na námět francouzského divadelního představení *Le Bal* a známého filmu italského režiséra Ettore Scola, se totiž téměř nemluví. Drobné životní příběhy i velké dějinné změny vyjadřují herci jen tancem a mimikou. Pro snadnější orientaci diváka pomáhají s časovým ukotvením jednotlivých scén útržky rozhlasových zpráv s těmi nejdůležitějšími událostmi v historii země.

Pardubické divadlo není jediné, které se rozhodlo uvést na svých prknech *Tančírna*. Přesto každá inscenace tohoto díla je originálem, jelikož náplň si určuje inscenační tým sám. Libreto v tomto případě napsal režisér

Petr Novotný. I s ohledem na kontext, ve kterém pardubická *Tančírna* vznikla, jsou zde více akcentovány „velké“ dějiny před drobnými osobními příběhy. Novotný zaměřil svou pozornost na všechny české a československé prezidenty, kteří se objeví i na jevišti. Pro snadnější pochopení jednotlivých scén tedy není od věci si před návštěvou divadla připomenout podobizny těchto státníků.

S výběrem důležitých momentů české země by se vždy dalo polemizovat (třeba politické procesy 50. let nejsou v inscenaci příliš tematizovány), ale tvůrčí tým se vždy musí rozhodnout, co vypustit a co zachovat. Jinak by taneční představení mohlo nabobtnat do nesnesitelných rozměrů. V Pardubicích ho stihnou odehrát bez přestávek za zhruba 100 minut a obsahuje mnoho skutečně povedených scén. Mezi ty emocionálně nejsilnější patří okamžik, kdy po osvobození z nacistického područí zní z úst herců nesměle zpívaná česká hymna, kterou hrubě přeruší burácivá ruská píseň. Nebo

když v normalizační sekvenci Martina Sikorová přinese na forbinu fotku Jana Palacha a zůstane vedle ní zhrouceně ležet, zatímco se kolem ní bujaře slaví za doprovodu písni Michala Davida či kapely Boney M.

Novotný se snažil ve zkratce zachytit i osobnostní charakteristiky jednotlivých prezidentů, což se většinou celkem podařilo. Snad jen rozporuplnou osobnost Edvarda Beneše se přiblížit nepovedlo, což je ovšem vzhledem k omezenému prostoru pochopitelné. Ztvárnění Václava Klause pak působilo poněkud lacině, byť se dočkalo

bouřlivé reakce diváků.

Na pardubických hercích není znát, že s podobným typem představení nemají příliš zkušeností. Značný podíl na úspěchu této inscenace má také choreografka Petra Parvoničová, která dokázala pohybovou stránku *Tančírny* poskládat do smysluplného tvaru.

Nová inscenace je zdařilým ohlédnutím za našimi nedávnými dějinami, diváka dokáže pobavit, dojmout a v některých případech možná i poučit.

Hodnocení Deníku: ★ ★ ★ ★ ☆